

O ceremonie funerară deosebită

Un predicator credincios dintr-o comunitate mică de negri din Virginia, din Statele Unite, a trebuit să facă, spre durerea sa, constatarea că propovăduirea Cuvântului a rămas deja de mai mult timp fără orice efect. Orice interes pentru lucrurile divine părea să se fi pierdut. Unii chiar obișnuiau în timpul predicii să doarmă zdravăn și oricât a comunicat în rugăciune cu Dumnezeu despre lucrul acesta și oricât s-a străduit să prezinte Cuvântul lui Dumnezeu viu și plin de putere sufletului ascultătorilor săi – nu s-a schimbat nimic. Ce era de făcut? Așa nu se putea merge mai departe sau, toată comunitatea se va scufunda treptat într-un somn asemănător cu moartea. Dragostea te face inventiv. După o lungă chibzuință s-a maturizat o decizie în el, să le vină în ajutor negrilor săi printr-un mod intuitiv. Planul său era destul de ciudat, dar promitea succes la caracterul particular al tribului de negri.

În duminica următoare, predicatorul a comunicat mai întâi adunării, câte exerciții sufletești i-a provocat deja starea lor somnolentă, amorțită. Aceasta a făcut impresie la unii. Dar apoi, când a anunțat că în ziua următoare va avea loc în casa lui o înmormântare la ora cutare, la care sunt invitați toți, atunci s-au trezit și cei adormiți. Uimirea femeilor și a bărbaților negri a devenit și mai mare când predicatorul a adăugat că despre persoana mortului nu se poate spune deocamdată nimic amănunțit și el îi ruga să se abțină de la orice întrebare în acest sens. Este inutil, pentru că ar trebui să refuze informațiile suplimentare. Se priveau uimiți unii pe alții. Niciodată nu fusese dată o veste despre moartea cuiva în asemenea formă. Chiar au remarcat toți că predicatorul nici nu arăta așa de trist, cum s-ar fi așteptat, de fapt, să fie într-un asemenea caz și, înainte de toate, că în rugăciunea finală nu s-a amintit niciun cuvânt pentru cei rămași în urmă, cum erau totuși obișnuiți. Așa că au existat multe șoapte și întrebări între ei și încordarea era mare. Chiar dacă prilejul era trist, el oferea totuși pentru bieții membri ai acelei colonii de negri din State, care trăiau în condițiile cele mai mizere, o perspectivă de schimbare, care oricum nu era lipsită de interes în viața lor monotona, axată numai pe agonisirea strictului necesar.

În ziua următoare, casa predicatorului era plină de curioși, care așteptau nerăbdători începutul funeraliilor. La ora stabilită, gazda a venit în încăperea mare, care era aranjată pentru ocazii deosebite, și aluat loc la căpătâiul sicriului puțin înălțat. A deschis Biblia și a citit tare textul funerar.

„Și voi”, a început el, „care erați morți în greșelile și în păcatele voastre”, și apoi mai departe până la versetul al șaselea din Efeseni 2: „și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în cele cerești, în Hristos Isus”. Apoi a citit încă un pasaj din Romani 5, începând cu versetul 12: „De aceea, după cum printr-un *singur* om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra *tuturor* oamenilor, pentru că *toți* au păcătuit”, și așa mai departe până la versetul 21.

Cu referire la cuvintele citite din Scriptură, predicatorul a vorbit despre consecințele îngrozitoare ale păcatului, ca și despre plata păcatului, moartea. El a descris insistent cât de grav este când un om trăiește dezinteresat de păcatele sale și nu-i pasă de Dumnezeu, care, din dragoste pentru păcătoși, L-a dat pe singurul său Fiu la moarte și judecată. El a zăbovit în mod deosebit la starea deznădăjduită în care se află omul din fire, „mort în greșeli și în păcate”, un sclav al lui satan, stăpânul întinericului. El a explicat cum satan face totul ca să-l scufunde pe om, prin distracțiile acestei lumi, prin minciuni gogonate, în indiferență și în somnul conștiinței, ca în felul acesta să-l atragă spre propria sa pieire, condamnarea eternă. El a încheiat cu o trimitere la Romani 3.10-26, acea parte cunoscută a epistolei, care, după ce a zugrăvit în culorile cele mai negre starea omului total stricat, pierdut, la sfârșit laudă măreția harului divin, care îl îndreptățește fără plată pe păcătos, pe baza lucrării de ispășire, înfăptuită de Isus Hristos, prin credința în sângele Său.

Cuvântării impresionante i-a urmat o rugăciune serioasă, dar care iarăși nu conținea niciun cuvânt pentru cei rămași în urmă, ci numai rugămintea ca Dumnezeu să deschidă ochii tuturor celor prezenți, ca ei să poată să se recunoască pe sine în oglinda Cuvântului divin, în starea lor pierdută, *moartă* în păcate.

Conform datinii obișnuite în America, de a trece pe lângă sicriul deschis după încheierea ceremoniei funerare și de a mai arunca o ultimă privire la cel decedat, predicatorul i-a rugat să se apropie individual de sicriu. El a adăugat rugăminții sale dorința ca fiecare să vrea să ia cu sine acasă o impresie de durată de la aceste funeralii, având în vedere circumstanțele, despre cine este vorba în cazul de față *și cine este mortul*.

Cererea a fost iarăși așa de ciudată, dar totodată așa de serios făcută, încât n-a fost niciunul printre cei adunați, care n-ar fi urmat-o cu o oarecare bătaie a inimii. Dar cât de mare a fost surpriza înspăimântătoare a celor mai mulți, când și-au dat seama despre cine este vorba la această ceremonie funerară ciudată! În sicriu nu era nimeni. Dar dintr-o oglindă montată în el privea fix spre fiecare propria sa față, mai mult sau mai puțin îngrozită, după caz. Niciun cuvânt nu s-a auzit. Dar nici vreun ton de indignare nu s-a comunicat. Predica serioasă nu și-a greșit impresia. Desigur, fiecare a înțeles învățătura, pe care învățătorul loial dorise să le-o împărtășească. Pentru mulți a devenit limpede în ceasul acesta, că despre ei era scris: *mort, mort în păcate*.

Urmarea a fost o adevărată trezire. Mulți au devenit conștienți de starea lor înaintea lui Dumnezeu și s-au întors la Domnul.

Să-mi fie îngăduit să adresez în încheiere cititorului o rugămintă în legătură cu întâmplarea împărtășită, care s-a petrecut în toamna trecută. Ea sună așa: Nu trece dând din umeri peste cele citite! Poate că te gândești: Acea modalitate poate să fi fost bună pentru negri insensibili, dar pe un european civilizat nu-l poate impresiona așa ceva. La aceasta vreau să răspund că lucrul important în acest articol nu este întâmplarea în sine, ci sensul care se află în întreg. Dar poate că nici expresia „*mort în păcate*” nu ți se pare potrivită. Dar gândește-te că *Dumnezeu* este Acela care a creat acest Cuvânt prin Duhul Său și în plus, credincioșii din Efes, cărora le-a fost scrisă această epistolă, erau cetățenii unei cetăți foarte cultivate. Cuvântul lui Dumnezeu este întotdeauna actual și potrivit. El este întotdeauna viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri. El folosește uneori cuvinte care nu sună plăcut și încântător pentru urechea noastră, dar este întotdeauna adevărat. Expresia „*mort în greșeli și în păcate*” merge departe, firește, pentru că ea nu înseamnă nimic altceva, în fond, decât că omul este așa de încâlcit în păcatele sale, încât el se poate elibera din această stare la fel de puțin, cum poate un om mort să se învieze pe sine însuși. Aceasta este o realitate înfricoșătoare, dar deoarece o stabilește Dumnezeu, ea este adevărată. Domnul Isus este de aceeași părere, de altfel, când spune: „Adevărat, adevărat vă spun că vine un ceas și acum este, când *cei morți* vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-l vor auzi vor trăi” (Ioan 5.25). Dar acest pasaj spune în același timp, cum acești „*morți*”, din care fac parte toți oamenii din fire, pot primi viața, și în al treilea rând, că, în această privință, cu toate că sunt morți, sunt totuși responsabili, pentru că ei trebuie să „*audă*”. Să dea viața, viața eternă, poate Unul singur, Fiul, Căruia I-a fost dat de Tatăl să aibă viața în Sine Însuși. El înviază pe cine vrea. El dă viața eternă celui care aude cuvântul Său și crede în Cel care L-a trimis pe El. Dar cine nu *aude* și nu *crede*, acela rămâne în starea de moarte până în ceasul în care toți cei care sunt în morminte vor auzi glasul Său, glasul Fiului, și vor ieși, iar apoi el va trebui să învieze pentru judecată. El, care acum în timpul harului vrea să fie Mântuitorul său, va fi atunci Judecătorul său, care îl va judeca după faptele sale, iar sentința va fi: Du-te afară, în iad, în focul de nestins, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge (compară cu Marcu 9.43-48).

Și acest ultim cuvânt pare să nu fie actual, dar el este la fel de divin ca celălalt despre mort în păcate. Firește că este așa, că *bunătatea* lui Dumnezeu vrea să-l conducă pe om la pocăință, că *dragostea* Sa ademenește și atrage. „De câte ori am vrut să adun pe copiii tăi cum își adună o găină

puii sub aripi!”, a spus Fiul lui Dumnezeu odinioară, plângând în fața cetății îndărătnice. Dar ea n-a vrut și sfârșitul a fost o judecată peste măsură de înfricoșătoare. La urma urmelor este tot un har dacă Dumnezeu încearcă să-i atragă la Sine pe oamenii care se opun, prin aceea că El le prezintă judecata care vine după moarte și în fața căreia nu este scăpare pentru cel nepocăit.

Titlul original: „Eine sonderbare Leichenfeier”
din *Samenkörner* (Neue Folge 29) 1935, pag. 75-80.